

Construïm la unitat cristiana de propòsit i acció que actua en la societat per regenerar la política i construir el bé comú (Mateu 12, 4-5).

Us cridem a treballar plegats per a regenerar la política i aportar solucions als problemes i necessitats que sofrim, i als reptes que cal afrontar, basats en la concepció social i ètica cristiana (Mateu 12, 25).

LA SITUACIÓ DE PARTIDA

La societat s'ha descristianitzat. El resultat és el desconcert moral. Impera una gran dificultat per identificar el bé, allò que és just, i diferenciar el necessari del que és superflu. Es perd el significat de la vida realitzada en el bé, que és la qüestió central per a tota persona i tota col·lectivitat. El resultat és l'anomia: una societat incapaç de resoldre les d'exigències que ella mateixa genera. La conseqüència: sofrim una acumulació de crisis irresoltes que prefiguren una crisi de societat i de les seves institucions. És una exigència cristiana donar resposta no només a les conseqüències sinó a les causes d'aquesta situació.

Dos fets molt alarmants romanen sense resposta per part dels cristians:

- ❖ La política ha degenerat. Ella mateixa s'ha convertit en un dels problemes principals de la gent, com assenyalen totes les enquestes. És una situació catastròfica perquè desqualifica l'instrument bàsic per resoldre les necessitats col·lectives.
- ❖ La concepció cristiana ha estat exclosa, expulsada de la vida i de l'espai públic, convertint-nos en ciutadans de segona. Som l'únic grup social al qual se li diu que les seves concepcions col·lectives són només un afer particular que han de romandre tancades a les quatre parets de la seva llar.

A Catalunya la fe està en regressió, amb excepcions valuoses ben cert, però que no modifiquen ni l'escenari ni la tendència.

Quatre febleses col·lectives són decisives com a causa de la situació.

La fragmentació. La comunió, la unitat hauria de caracteritzar-nos. Aquests són signes visibles de l'amor dels qui seguim a Jesucrist (Joan 15, 12-17). La realitat és l'oposada. Vivim fragmentats, sense voluntat de posar-nos d'acord en res, ni d'actuar conjuntament. Pitjor encara. Regna la desconfiança. Com podem tenir credibilitat de portes enfora en aquestes condicions?

La pèrdua d'identitat catòlica. Molt relacionada amb la fragmentació. Veiem com les ideologies seculares ens divideixen i en lloc de supeditar-les i llegir-les des de la fe cristiana, colonitzem la fe amb elles. Una litúrgia sovint de mínims, o poc curiosa, una prèdica secularitzant que confon els valors humans amb la revelació de Jesucrist, i sobretot la incapacitat de sentir-nos membres d'un mateix poble, el poble de Déu han afeblit l'especificitat catòlica, i amb ella la força de la bona nova.

L'acceptació de la segregació. Els catòlics hem assumit la nostra segregació. Ens conformem en mantenir-nos en els nostres espais comunicatius, formatius i culturals, i no estem presents en aquests mateixos espais en el si de la societat, que organitzen mitjans de comunicació, fundacions, centres, i universitats. I si de vegades hi som, no és infreqüent ocultar tot significat, tota referència cristiana. Assumim el ghetto cultural, comunicatiu i polític.

Acceptació passiva de les estructures de pecat. Intentem reparar part dels seus danys, però sense abordar les causes que els ocasionen. Té sentit treure només aigua de la barca sense procurar tancar els forats? La qüestió és quina resposta aportem.

Fragmentació, identitat, segregació i estructures de pecat, necessiten una acció col·lectiva cristiana. Sense ella no hi ha solució. Necessitem construir un nou impuls fonamentat en un nou subjecte col·lectiu, una plataforma cristiana. Ens cal un projecte gran, potent, amb empena, portador d'il·lusió i esperança, que posi fi al continuat retrocés del sentit cristià en l'espai públic, i al regne de les lleis i pràctiques polítiques que xoquen, són incompatibles, amb el cristianisme. La fe cristiana ha construït una antropologia,

una moral, i una cultura universal. No pot romandre no ja absent, sinó contínuament vulnerada en l'espai públic, sense que el subjecte col·lectiu que la representa actuï. El propi Jurgen Habermas, el filòsof postkantià viu més famós, afirma que la concepció cristiana ha de ser admesa en totes les instàncies i contribuir al discurs públic perquè és portador d'uns valors, d'unes perspectives a les quals no es pot renunciar... Excepte si són els mateixos cristians els que hi renunciïn.

I quan la consciència col·lectiva dels catòlics falla, es condemnen a si mateixos a la diàspora i a la marginalitat.